

БРАНИМИР СЪБЕВ КРАЛЯТ

chitanka.info

На Satyricon и тяхната песен K.I.N.G, която ме вдъхнови.

Геро отвори с шут вратата на офиса и ядно се изплю на улицата, сподирен от изненаданите погледи на вече бившите си колеги. Преди няма и пет минути бе извикан от шефа си на разговор и Геро отиде, надявайки се, че това е мечтаното повишение на заплатата, което очакваше вече трета година. За съжаление надеждите му бяха попарени — шефът му не само че нямаше планове да му увеличава заплатата, напротив, желаше да я намали с една трета, смъквайки я до абсурдните четиристотин лева на месец.

Когато Геро го попита каква е причината, босът му късо отвърна — криза. Последваха въпроси от типа: на останалите колеги заплатата също ли е редуцирана и по какъв точно начин кризата засяга тяхната фирма, след като приходите бяха скочили с 22% спрямо предходното тримесечие и прогнозите бяха тазгодишната чиста печалба да надхвърли миналогодишната с над 50%. Шефът му пропусна въпросите покрай ушите си и благо му отвърна, че ако не му изнася, може да напусне. На което Геро още по-благо посъветва боса да си завре кризата там, където слънце не го огрява и после заедно да вървят в един специфичен орган, принадлежащ на майката на шефа. После Геро излезе и така затръшна вратата на кабинета, че накачените по нея календари изпопадаха.

Мъжът бавно вървеше по „Прага“, а в душата му се преплитаха гняв и отчаяние. Октомври вече бе към края си, пазара на труда замираще, къде щеше да си търси работа? На всичкото отгоре връщаше заем — още две години трябваше да киха на Пощенска банка всеки месец по стотак, за да изплати аудито. Гадното ауди, което вече трета седмица киснеше в сервиза и постоянно му изскачаха все нови и нови повреди. Ама така е, когато си пишман шофьор и отиваш сам-самичък с пари на ръка да си избираш трошка от Горубляне...

Геро стигна до Петте къшета, пресече и тръгна по „Ботев“, унесен в мрачни мисли. Напоследък животът му бе заприличал на море, в което бавно, но сигурно се давеше. Откакто заряза Надя преди

три години и се хвана да работи в счетоводна къща „Далев и сие“, сякаш някой го бе проклетел и каквото пипнеше — проваляше се. Оттогава бе сменил пет квартири и щеше да се мести в шеста — вчера хазайката му бе звъннала да го уведоми, че синът ѝ ще се жени и съответно му трябва жилище, сиреч: Геро, след месец да те няма. Не му вървеше и това си е. Пък само хазайката да бе — с мед да я храниш.

Не помнеше откога не се бе чувал с родителите си. Не знаеше живи ли са, здрави ли са, какво правят. Откакто реши да напусне работата в шуменската автомивка и да дойде да си търси късмета в София започнаха караниците с баща му. „Не трябва да правиш така, Геро, не трябва да оставяш сигурната работа, макар и нископлатена, твоите доходи също са важни за семейния бюджет, откъде ще намерим пари да те пращаме в София, ти като си махнеш разходите за наем и транспорт и накрая парите ще излязат същите, че и по-зле, я си стой тука на задника, къде си тръгнал...“ Геро обаче се заинати и отчаян потърси помощ от майка си. Тя обаче, естествено, предпочете да мълчи и да кротува, както бе правила през целия си съзнателен живот. Тогава Геро не издържа, скара се с баща си, взе пари назаем от приятели и отиде в столицата на своя глава. Естествено, намери си и работа, и квартира, два месеца живя като куче, но накрая успя да изгази. Въпреки това лошият късмет не спираше да го преследва — днешното уволнение бе поредното доказателство за това. Геро вече бе напълно убеден, че това е следствие на натрупана негативна енергия, породена от лоши чувства спрямо него — баща му, задето бе престъпил повелята му, приятелите, на които все още дължеше пари... И разбира се — Надя.

Щом ѝ каза, че напуска Шумен и се установява в София, по очите ѝ се появи влага. Геро се опита да ѝ обясни — така и така, всички млади хора отиват в столицата да търсят реализация, не унивай, само няколко месеца колкото да се закрепя и ще те издърпам при мен, нима не ти е омръзнало да работиш като сервитьорка за едни смешни пари, стигащи ти точно за цигарите, кафетата, интернета и джиесема? Не. Надя си знаеше своето — ти вече не ме обичаш, ти там ще си намериш някоя богата, някоя по-хубава от мен, защо ми причиняваш това?... Напразни бяха опитите му да я разубеди, Надя избяга разредана от заведението и вече не му вдигаше телефона. Геро прокле съдбата си и махна с ръка.

Мъжът стигна до пл. „Македония“ и зачака на светофара. Мислите му се прехвърлиха от Надя към приятелите му — Иван, Тошо и Антон. Хора, с които бе израснал още от дете, а сега го отбягваха като чумав. Щом реши да идва в София, отиде да им иска пари назаем. Иван, шеф на банка, го изслуша мълчаливо, въздъхна тежко, отброи триста кинта и махна с ръка — когато имаш, тогава ще ми ги върнеш. Зарадван, Геро отиде при Антон. Нищо общо с Иван. Уж голям баровец Тонито, три заведения държеше в Шумен, коли внасяше, а като го подложи на един кръстосан разпит — ама ти сега кога ще заминаваш, ама защо, няма ли да се връщаш тук, намерил ли си работа, а квартира, а това, а онова... Накрая с танталови мъки бръкна в якето си, извади бала стотачки, откъсна две от тях и ги даде с на ръката да му се издължи по най-бързия начин. Сякаш от сърцето си ги откъсна, стипцо проклета, кипеше мислено Геро от яд.

Последен бе Тодор — колегата му от автомивката. Даде му сто лева и сви извинително рамене:

— Нямам повече, човече. Имаш късмет, че вчера давах заплати...

Когато направи шест месеца в „Далев и сие“ и мина на постоянен договор, Геро изтегли хиляда лева от Пощенска банка, купи си нов джип и се върна в Шумен да се заплати с приятелите си. С тъга той установи, че такива вече няма. Тошо бе избягал в Чехия като строителен работник, а Антон вече се правеше, че не го познава и зад гърба му разправяше наляво-надясно, че Геро само завличал приятелите и не си плаща борчовете. Най-голяма болка обаче му причини Иван — когато отиде да му върне парите, охраната на банката го спря на входа и учтиво му обясни, че г-н Иванов изрично е забранил лицето Геро Атанасов Колев да влиза на територията на банката. В отчаян опит да запази приятелството им Геро отиде до къщата на Иван и се опита да върне парите на жена му. Безуспешно — тя отказа дори да му отвори вратата.

Мъжът пресече, повървя още малко и се спря пред сградата на КНСБ. Какво хубаво, високо здание... Дали пък да не се хвърли от него? Реално погледнато, беше съвсем сам на този свят и не виждаше смисъл да живее повече. Нямахте приятели, нямахте родители, нямахте жена, деца — никой, който да го е грижа за него...

Потънал в блато от самосъжаление, Геро не забеляза как внезапно облак закри слънцето и наоколо се смрачи. Изви се вятър, който разтревожи дърветата и подгони прах и хартийки по булеварда. Замириса на озон — буря ли се задаваше?

Вторачен в сградата, Геро пръв видя какво се задава — нещо много по-страшно. На покрива на КНСБ внезапно се появи огромна, зловеща фигура. Геро се ококори — сънуваше ли? Това нещо горе имаше рога, крила... Демон ли беше? То разкърши рамене и започна да слиза по сградата.

Представляваше страховита гледка — чудовището слизаше с главата надолу, както гущер слиза от дърво. Методично забиваше ноктестите си крайници, трошейки стъкла и бетон, а погледът му през цялото време бе насочен надолу. Право към Геро.

А мъжът седеше като хипнотизиран, без да може да помръдне, втренчен в блестящото величие на Краля. Определението само изникна в главата му и си пасна на мястото като дялан камък. Колко бе изящен и грациозен Краля в своя път надолу, спускайки се да завладее земята... Колев гледаше зяпнал, без да обръща внимание на обезумелите около него хора, които бягаха, викаха и ръкомахаха към Него. Нещастни създания! Как въобще смееха да го сочат!

Накрая демонът скочи и се приземи с тътен на няколко метра от мъжа. Изду могъщи гърди и нададе рев, който отвя листата на дърветата и ги запрати надолу по булеварда. Геро не изпитваше и капка страх — само възхищение, породено от демоничното великолепие на Краля. Главата на звяра бе увенчана с множество рога, които образуваха корона, а под нея пламтяха две очи, налети с кръв. Кожата му блестеше като метална, а огромни драконови крила завършваха страховития му вид. Колко горд и красив бе той, а мишците му изпълнени със сила... Кралят облиза устни с дълъг, змийски език и протегна ръка към Геро. Показалецът му, завършващ с нокът като кинжал, сочеше право към току-що уволнения несретник. Какво искаше да му каже?

Внезапно двама шумни мъже с дълги черни коси минаха покрай Геро и се спряха. Млъкнаха и се загледаха втренчено в младия мъж. Сякаш не забелязваха зверството на бурята, пищящите ужасени хора и най-вече присъствието на чутовния, висок най-малко пет метра демон. Тръснаха едновременно глави и започнаха да се смеят — ужасяващ,

зловещ смях, сипещ се като каменна лавина. Изведнъж разкъсаха дрехи и останаха пред Геро чисто голи, само по обувки. Влудяващият смях не преставаше. Започнаха да им растат дълги бради, от челата им изникнаха рога, членовете им се удължиха и стигнаха до коленете. Измъкнаха без усилие крака от обувките си — ходилата им бяха станали на копита.

Демонът смъкна от широкия си гръб чувал от зебло и го хвърли на земята до сатирите. Те се обърнаха и ниско се поклониха на господаря, взеха чувала и се приближиха до Геро. Бръкнаха вътре и извадиха тояга и меч, които тържествено му връчиха.

Геро пое двата предмета бавно, като на забавен кадър. Сатирите разпраха чувала, направиха някакви хватки с плата и изведнъж парцалът се превърна в одърпана пелерина, която метнаха на раменете му. Геро не откъсваше поглед от огнения поглед на Краля, който отново го посочи и гърлено заръмжа. В главата на мъжа блисна ослепителна светлина и той разбра всичко. Кралят говореше с ръмжене за простосмъртните, но в главата на Геро гласът му звучеше като райска камбана. Той искаше от човека да стане негов пророк, да разпръсне волята му по земята. Време бе Неговото кралство да дойде с рев — устремен към слава, той щеше да донесе ерата на старите богове.

Геро отвори очи и на устните му заигра тънка усмивка. Леко се поклони на повелителя, вдигна качулката на пелерината и се запъти да сблъска световете, съпроводен от погледа на Краля и сатирите. С оголен меч в дясната ръка и тояга, с която се подпираше в лявата, Геро крачеше покрай шахтите, от които изригнаха водни гейзери и хаосът, който цареше навред. Тлъсти пукнатини прорязваха земята и от тях излизаха Древните Лордове, повлекли мършави тела към победата. Земните пукнатини образуваха дълбоки ями, от които с мощни движения нагоре си проправяха път гиганти, жадни за кръв.

Пророкът вървеше все напред и напред, следван от армия маршируващи легиони, а дъжд от мълнии чертаеше пътя им. Той щеше да изпълни безрезервно повелята на своя Крал, своя единствен повелител, щеше да преобърне времето и космоса, ако трябва. Защото Кралят мразеше слабите и заравяше безполезните, знамения предвестяваха появата му и злато очакваше верните нему. Всички призовани крачеха с гордо вдигнати глави, заложили живота си с мечове в ръка.

Защото там, някъде далеч напред, отвъд Портата, ги чакаше триумфът...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.